

R O Z H O D N U T Í

Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodl v ústním jednání dne 17. 4. 2018 v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a členů JUDr. Vladimíra Veselého, Mgr. Davida Chaloupky, Mgr. Jaroslava Kocince, JUDr. Gabriely Vilímkové a Mgr. Barbory Kubíkové v právní věci kárného žalobce: **předseda Kontrolní komise Exekutorské komory České republiky** se sídlem Radnická 14/16, Brno, proti kárně obviněnému: **Mgr. R. M., soudní exekutor**, Exekutorský úřad Přerov, se sídlem Dr. Skaláka 1450/13, Přerov, zastoupeného JUDr. Adamem Rakovským, advokátem se sídlem Václavská 316/12, Praha 2, o návrhu na zahájení kárného řízení o kárné odpovědnosti soudního exekutora ze dne 28. 11. 2016,

t a k t o :

Mgr. R. M., soudní exekutor,
Exekutorský úřad Přerov,
se sídlem Dr. Skaláka 1450/13, Přerov

I.

podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů

se z p r o š ť u j e kárného návrhu pro skutek spočívající v tom, že

jakožto soudní exekutor neposkytl Exekutorské komoře České republiky při výkonu dohledu řádnou a včasnou součinnost tím, že

- neposkytl písemné vyjádření k podnětu společnosti Slavičínská spisovna s. r. o., ačkoli byl o to Exekutorskou komorou České republiky písemně požádán přípisem ze dne 12. 8. 2016 a opakovaně dne 31. 8. 2016,
- neposkytl písemné vyjádření k podnětu pana Ing. F. K., ačkoli byl o to Exekutorskou komorou České republiky písemně požádán přípisem ze dne 12. 8. 2016 a opakovaně dne 31. 8. 2016,

jímž měl spáchat kárný delikt podle ustanovení § 116 odst. 2 písm. a) a b) zákona č. 120/2001 Sb., exekuční řád,

neboť uvedený skutek není kárným deliktem,

II.

podle § 19 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů

j e v i n e n, že

bez potřebného zástupčího oprávnění vykonával v období od 21. 3. 2016 do 31. 3. 2016 pravomoci svěřené právními předpisy soudnímu exekutorovi JUDr. T. V.,

tedy jednak porušil závažně svoji povinnost stanovenou právním předpisem, zejména:

- § 2 odst. 2 exekučního řádu
- § 16 odst. 3 exekučního řádu

a jednak se dopustil závažného jednání, jímž narušil důvěru v nezávislý, nestranný, odborný a spravedlivý výkon exekuční činnosti,

čímž spáchal závažné kárné provinění podle ustanovení § 116 odst. 3 písm. a), b) zákona č. 120/2001 Sb., exekuční řád.

III.

podle § 19 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů

j e v i n e n, že

dne 24. 3. 2016 neumožnil přes výslovně projevenou vůli JUDr. T. V. vstup jeho zaměstnanci J. B. do místa výkonu práce v prostorách sídla JUDr. T. V. (Komenského 38, Přerov),

tedy narušil důstojnost exekutorského povolání,

čímž spáchal kárný delikt podle ustanovení § 116 odst. 2 písm. b) zákona č. 120/2001 Sb., exekuční řád.

IV.

Za uvedené skutky se mu podle ustanovení § 116 odst. 6 exekučního řádu ukládá kárné opatření
pokuta ve výši 50.000 Kč.

O d ů v o d n ě n í

[1] Kárný žalobce v kárné žalobě ze dne 28. 11. 2016 kladl kárně obviněnému za vinu celkem 3 skutky.

[2] Ke skutku, v němž klade kárně obviněnému za vinu neposkytování součinnosti, kárný žalobce poukázal na povinnost soudního exekutora poskytnout Komoře součinnost podle ustanovení § 7 odst. 4 exekučního řádu a obdobně též podle ustanovení § 11 odst. 3 Stavovského předpisu Exekutorské komory. V souvislosti s tím uvedl, že v letech 2014-2016 obdržel celkem

pokračování

4 podněty, k jejichž prošetření bylo nezbytné vyjádření kárně obviněného. Ani v jednom z těchto případů neposkytl kárně obviněný součinnost včas, aniž by požádal alespoň o prodloužení lhůty.

[3] Kárný žalobce přitom zdůraznil, že podle judikatury kárného soudu je neposkytování součinnosti kárným deliktem (např. rozhodnutí sp. zn. 15 Kse 3/2013) a dokonce patří k nejzávažnějším kárným deliktům (srov. rozhodnutí sp. zn. 14 Kse 6/2014, 14 Kse 3/2015 či sp. zn. 14 Kse 4/2015). Jestliže je poskytování součinnosti dohledovému orgánu zásadní povinností soudního exekutora, nelze podle kárného žalobce akceptovat stav, kdy tak činí soudní exekutor až po opakovaných urgencích. Takovým jednáním je navíc poškozen celý stav exekutorů, kdy dohledový orgán musí podatelům opakovaně vysvětlovat, že jejich podnětům se nemůže věnovat pro nesoúčinnost soudního exekutora.

[4] Ke skutku 2) kárný žalobce uvedl, že dne 17. 3. 2016 provedl mimořádnou kontrolu v sídle soudního exekutora JUDr. T. V. v Přerově. Kontrola proběhla na základě žádosti JUDr. V., neboť mu dle jeho tvrzení ze strany kárně obviněného nebylo umožněno vykonávat exekuční činnost, a také na základě mediálních zpráv o údajné zpronevěře prostředků ze zvláštního účtu JUDr. V. Z šetření kárného žalobce vyplynulo, že JUDr. V. není umožněn svobodný přístup do sídla, přestože k jeho užívání má řádný právní titul. Ke kontrole byl přizván taktéž kárně obviněný a ten v návaznosti na kontrolu doručil téhož dne Komoře přípis, ve kterém oznamuje aktivaci svého zastupování JUDr. V. Podle názoru kárného žalobce se tohoto zastupování však kárně obviněný chopil jednostranně bez vědomí a proti vůli zastupovaného JUDr. V. Kárný žalobce dále uvedl, že již přípisem prezidentky Exekutorské komory ze dne 21. 3. 2016 byl kárně obviněný informován, že zde ke dni 17. 3. 2016 nenastaly podmínky pro zastupování JUDr. V. podle ustanovení § 16 odst. 1 exekučního řádu. Kárně obviněný Exekutorské komoře přesto sdělil, že od 18. 3. 2016 fakticky kontroloval činnost exekutorského úřadu, že s ním JUDr. V. odmítá komunikovat, a že se nedostavil do úřadu, v tom kárně obviněný dovozoval skutečnosti rozhodné pro aktivaci zastupování.

[5] Kárný žalobce naopak v těchto okolnostech podmínky pro zastupování podle ustanovení § 16 exekučního řádu neshledal. Je toho názoru, že to má být zastupovaný exekutor, kdo aktivuje zastupování, nikoliv jeho zástupce. Podle kárného žalobce lze sice ze závažných důvodů připustit takový výklad ustanovení, kdy je zastupování zahájeno i proti vůli zastupovaného exekutora, těžko jím však může být situace, kdy je zastupovanému exekutorovi fakticky znemožněno vykonávat činnost a tento stav je využit jako důvod k zahájení zastupování. Poukázal také na to, že již dne 16. 3. 2016 kárně obviněný, aniž měl přístupová práva ke zvláštnímu účtu JUDr. T. V. č. X, zadal dne 17. 3. 2016 prostřednictvím elektronického bankovníctví ČSOB, a.s. příkaz k převodu finančních prostředků ve výši 283.708.987,29 Kč z tohoto účtu na svůj zvláštní účet č. X. Takový postup je podle kárného žalobce v rozporu s ustanovením § 46 odst. 4 exekučního řádu ve spojení s § 6b vyhlášky č. 418/2001 Sb. Podle těchto ustanovení dispozice s účtem pro vymožená plnění náleží toliko soudnímu exekutorovi, jeho zástupci či nástupci. Připomněl, že otázkou převodu peněz se taktéž zabýval i policejní orgán (Krajské ředitelství policie Olomouckého kraje, OHK SKPV Olomouc) pod č. j. KRPM-4278-10/TČ-2016-140080, výsledek šetření kárnému žalobci není znám.

[6] Skutek ad 3) kárný žalobce uvedl tím, že s ohledem na eskalaci problémů při předávání agendy úřadu jej JUDr. V. požádal o účast pověřených zaměstnanců jako nezúčastněných osob při pokusu o vstup do pronajatých prostor sídla úřadu. Dne 24. 3. 2016 poté kárně obviněný přes výslovně projevenou vůli JUDr. V. neumožnil do místa výkonu práce vstup jeho zaměstnanci J. B. Kárný žalobce je názoru, že tímto jednáním byl porušen zájem JUDr. V. na ochraně nerušeného užívání nebytového prostoru včetně práva vodit do tohoto prostoru své zaměstnance.

[7] Kárně obviněný ve vyjádření ke kárné žalobě uvedl, že podle jeho názoru ani v jednom případě z vytýkaných jednání nedošlo k naplnění skutkové podstaty kárného deliktu. Ke skutku ad 1) uvedl, že Exekutorské komoře nezbytnou součinnost poskytuje. V uvedených dvou případech tak neučinil, neboť měl za to, že výzvu splnil již svým předchozím vyjádřením. V případě podnětu společnosti Slavičínská spisovna s.r.o. i Ing. F. K. byl vyzván k součinnosti přípisem ze dne 12. 8. 2015. Na výzvu v prvním případě reagoval dne 19. 10. 2015, v případě druhém dne 10. 9. 2015. Podle jeho názoru byly v prvním případě výzvy Exekutorské komory ze dne 12. 8. 2016 a 31. 8. 2016 bezpředmětné, neboť obsahovaly dotaz, který si Exekutorská komora měla sama opatřit od oznamovatele. Ostatně společnost, která předávala archiv v měsíci červnu 2016, měla dle dohody Exekutorskou komoru sama o předání archivu informovat. V případě podnětu Ing. F. K. reagoval kárně obviněný k výzvě k součinnosti ze dne 12. 8. 2015 svým vyjádřením, které učinil dne 10. 9. 2015. Další výzva Exekutorské komory ze dne 12. 8. 2016 a 31. 8. 2016 se podle jeho názoru týkala pouze těch skutečností, na které kárně obviněný reagoval dříve. Dále uvedl, že 10. 11. 2015 byla u něj vykonána kontrola Kontrolní komisí Exekutorské komory a uvedený spis byl součástí kontroly, měl proto za to, že je věc došetřena dostatečně.

[8] Ke skutkům označeným pod body 2) a 3) kárné žaloby uvedl, že z okolností, které byly v daném místě a čase dostupné, usoudil, že nastaly okolnosti pro „aktivaci“ zástupčího oprávnění za JUDr. V. Je přitom přesvědčen, že pokud by zástupčí oprávnění nekonal, hrozilo ochromení úřadu. K tomuto následku by bylo došlo i v případě, pokud by umožnil panu B. přístup do úřadu.

[9] Podle jeho názoru je nesporné, že skutečně byl zástupcem JUDr. T. V. v souladu s ustanovením § 16 odst. 1 exekučního řádu. Sporné je pouze to, kdy nastala účinnost jeho zástupčího oprávnění.

[10] Kárně obviněný poukázal na to, že dne 15. 3. 2016 se skupina lidí s ochrankou snažila dostat do sídla exekutorského úřadu JUDr. V. Tato skupina lidí se však dostavila bez doprovodu JUDr. V. a nebyla schopna prokázat se jakýmkoliv pověřením či pracovní smlouvou od JUDr. V. Podle názoru kárně obviněného bylo cílem této skupiny nakládání s exekučními spisy a daty exekutorského úřadu. JUDr. T. V. byl v této době zcela nekontaktní; nebral telefony svým podřízeným na vedoucích pozicích, nereagoval na e-maily a nedostavoval se do sídla úřadu. Tato situace byla kárně obviněnému známa, a proto dne 16. 3. 2016 vyhodnotil, že ve svém souhrnu jde již o skutečnosti představující vážné důvody, pro které JUDr. V. nemůže vykonávat svůj úřad. Kárně obviněný proto „aktivoval“ své zástupčí oprávnění za JUDr. V. dne 16. 3. 2016 a učinil o tom následně oznámení Exekutorské komoře. Kárně obviněný dále v této situaci zaznamenal neobvyklé pohyby na účtech exekutorského úřadu JUDr. V., na základě čehož dospěl k závěru, že hrozí další odčerpávání prostředků z účtů exekutorského úřadu, aniž by bylo jasné, že by k tomuto dal příkazy přímo JUDr. V. Proto v součinnosti se zaměstnanci exekutorského úřadu dal příkaz k převodu částky 283.708.987,29 Kč z účtu JUDr. V. na svůj zvláštní účet. Kárně obviněný ve vyjádření ke kárné žalobě zdůraznil, že po zadání uvedeného příkazu sám inicioval zablokování všech transakcí z účtů exekutorského úřadu, tedy nejenom zmíněných neobvyklých transakcí, ale i převodu částky cca 283 mil. Kč.

[11] V daných souvislostech kárně obviněný poukázal na to, že díky jeho jednání fungoval Exekutorský úřad Přerov JUDr. V. kontinuálně a bez výpadků, které by ohrožovaly práva oprávněných či povinných. Medializace celé události sice nevrhla na fungování exekutorského úřadu JUDr. V. dobré světlo, ovšem nepředstavovala současně žádný zásah do zájmu chráněného ustanovením § 16 odst. 1 exekučního řádu. Zdůraznil, že peněžní prostředky z účtu JUDr. V.

pokračování

neskončily na soukromém účtu kárně obviněného. Je proto názoru, že vytýkané jednání nevykazuje znaky škodlivosti ani vůči společnosti ani vůči exekutorskému stavu.

[12] Dále kárně obviněný uvedl, že 11. 5. 2016 byla v návaznosti na tyto události uzavřena dohoda o narovnání mezi ním, JUDr. V. a dalšími osobami. Její podstatou kromě jiného je to, že JUDr. V. nebude nijak napadat odepření přístupu skupině osob (tj. včetně odepření přístupu panu B.) dne 15. 3. 2016 do exekutorského úřadu, dále že JUDr. V. nebude nijak napadat odepření přístupu dalším osobám jím vyslaným po 15. 3. 2016 do exekutorského úřadu, a že je urovnán i spor o to, zda kárně obviněný mohl zastupovat JUDr. V.

[13] Kárně obviněný poté namítl, že dne 24. 3. 2016 sice bylo zabráněno panu B. ve vstupu do úřadu, ovšem nikoliv z jeho strany, ale ze strany vedoucích zaměstnanců exekutorského úřadu. Důvodem, proč nebyl pan B. vpuštěn do sídla exekutorského úřadu, byla právě obava z toho, aby ze strany pana B. nedošlo k nenapravitelnému zásahu do chodu exekutorského úřadu. Dotyčný byl přijat do pracovního poměru právě v době, kdy byl JUDr. V. nekontaktní a z výše popsaných okolností panovala důvodná obava, že JUDr. V. je pod vlivem nátlakové skupiny; nebylo tedy vyloučeno, že by pan B. nepostupoval v souladu s pokyny JUDr. V. učiněnými o jeho svobodné vůli.

[14] V neposlední řadě kárně obviněný poznamenal, že kárná žaloba vychází z toho, že porušil ustanovení § 2 odst. 2 exekučního řádu a ustanovení článku 3 odst. 1 Pravidel profesionální etiky a pravidel 11 soutěže soudních exekutorů. Citované normy jsou však velice obecné a neurčité. Adresát normy tak nemůže získat potřebnou jistotu, zda je jeho jednání kárně trestné či nikoli. Dále poukázal na to, že i když podle uvedených ustanovení lze dovodit, že exekutor musí při jakémkoliv svém jednání postupovat svědomitě a slušně, tj. nechovat se hrubě či urážlivě, vyvstává otázka, zda tato obecná norma v sobě zahrnuje povinnost vpustit do sídla exekutora údajné zaměstnance. Je toho názoru, že dovozovaná povinnost umožnit vstup zaměstnanci je již za hranou extenzivního výkladu těchto ustanovení a v rozporu se zákazem analogie v trestním právu. Zdůraznil, že v první řadě bylo nezbytné zachovat chod obrovského úřadu o dvou stech zaměstnancích. Toho nešlo dosáhnout jiným způsobem než zamezením vstupu pana B., osoby s trestní minulostí, která se netajila tím, že chce „dělat velké změny“, a proti níž se ozývali samotní zaměstnanci exekutorského úřadu. Přitom pan B. neměl doložitelné zkušenosti v oblasti vedení exekutorského úřadu a nebyl podle kárně obviněného schopen vést exekutorský úřad o takové velikosti. Kárně obviněný je tak názoru, že jednal v podmínkách krajní nouze. Pokud byla dne 11. 5. 2016 sjednána dohoda o narovnání, z níž jednoznačně vyplývá, že JUDr. V. ani pan B. nebudou nijak napadat údajné odepření přístupu do sídla exekutorského úřadu, bylo zde svolení poškozeného jakožto další okolnost vylučující protiprávnost jednání kárně obviněného. Tím také nebyl narušen objekt deliktu, jímž má být zájem pana B. na výkonu jeho zaměstnání.

[15] Ústní jednání ve věci se konalo ve dnech 13. 3. a 17. 4. 2018 za přítomnosti kárného žalobce, kárně obviněného a jeho obhájce.

[16] O tom, že se skutek ad 1) - neposkytnutí požadované součinnosti kárnému žalobci – stal tak, jak je kárně obviněnému kladeno za vinu, nemá kárný soud žádné pochybnosti. Rozhodné skutečnosti kárně obviněný spornými nečinil ani ve vyjádření ke kárné žalobě a ani při ústním jednání. Kárný soud zde proto vycházel z toho, že:

- ve věci vedené pod sp. zn. EK/2562/15 šlo o potřebu součinnosti kárně obviněného s kárným žalobcem za účelem vyřízení podnětu Slavičínské spisovny, s.r.o. Tato společnost dne 17. 8. 2015 kárnému žalobci sdělila, že kárně obviněný na jejich výzvy nereagoval, a proto požádala kárného žalobce o zprostředkování součinnosti s kárně

obviněným kvůli převzetí uložených spisů po soudní exekutorce JUDr. J. S. a kvůli uhrazení pohledávek za uložení spisů. Kárný žalobce proto kárně obviněného nejprve dne 27. 8. 2015 požádal o součinnost s termínem k vyjádření do 10. 9. 2015. Poté jej kárný žalobce dne 29. 9. 2015 urgoval ke splnění této povinnosti s termínem do 6. 10. 2015 a opakovaně jej znovu urgoval dne 15. 10. 2015. Kárně obviněný poskytl kárnému žalobci vyjádření dne 20. 10. 2015 s tím, že o převzetí spisů a o dalším postupu bude kárného žalobce informovat sám. Pro osud skutku, jenž je kladen za vinu kárně obviněnému, je pak stěžejní, že kárný žalobce v návaznosti na tyto úkony dne 12. 8. 2016 požádal kárně obviněného o vyjádření (termín do dne 19. 8. 2016) a poté jej vyzval znovu dne 31. 8. 2016 s termínem do 5. 9. 2016.

- V případě podnětu F. K. (vedeno pod sp. zn. s EK/3555/14) vyzval kárný žalobce dne 12. 8. 2016 kárně obviněného ke sdělení aktuálního stavu daného řízení, ke sdělení, jak bylo naloženo s podáními ve věci a zda ve věci byla vydána nějaká rozhodnutí. Kárný žalobce stanovil kárně obviněnému lhůtu k vyjádření do 19. 8. 2016. Po marném uplynutí lhůty tuto výzvu zopakoval dne 31. 8. 2016 s termínem k vyjádření do 5. 9. 2016.
- V obou případech kárně obviněný na výzvy ze dne 12. 8. 2016 ani ze dne 31. 8. 2016 nijak nereagoval.

[17] Ustanovení § 7 odst. 4 ve spojení s ustanovením § 7 odst. 5 zákona č. 120/2001 Sb. exekuční řád ukládá soudnímu exekutorovi povinnost poskytnout orgánu dohledu požadovanou součinnost. Z gramatického (ale i logického výkladu) tohoto ustanovení zcela zřejmě vyplývá, že tato povinnost spočívá v aktivním konání vůči orgánu dohledu. Pasivita, která znamená, že se soudní exekutor k výzvám nevyjádří vůbec, proto obecně nemůže být chápána jako poskytování součinnosti. V uvedených případech kárný žalobce, vycházející z jeho dřívějších sdělení či jednání, požádal kárně obviněného, aby mu v srpnu 2016 ozřejmil aktuální stav věci. Uvedenými výzvami tedy kárný žalobce vyzval kárně obviněného ke sdělení nových skutečností, které ve věcech měly nastat v době od těchto posledních úkonů v roce 2015. Z uvedených důvodů se proto kárný soud neztotožnil s obhajobou kárně obviněného, že by tyto výzvy v podstatě měly být již obsoletní a že proto by snad ani nebylo potřeba na ně reagovat. Právě tyto „nové“ výzvy ze srpna 2016 totiž zůstaly bez adekvátní reakce kárně obviněného a tedy bez vysvětlení aktuálního stavu věci. V tom tedy spočívalo porušení povinnosti jeho součinnosti.

[18] V projednávané věci byl v obou případech kárně obviněný vyzván k podání zprávy o tom, jak od posledních známých úkonů postupoval vůči třetím osobám. Vyžadovaná součinnost a výsledná zpráva ke kárnému žalobci měla být toliko informačního charakteru o tom, jak kárně obviněný tyto věci průběžně řeší, popř. jak je vyřešil. Kárně obviněný byl i bez ingerence orgánu dohledu vůči těmto osobám povinen resp. zavázán konat – ať už na základě soukromoprávního vztahu k oznamovateli či Slavičínské spisovně, s.r.o. (ve věci řešení smlouvy o uskladnění spisů a otázek uhrazení pohledávek za uskladnění) nebo v exekučním řízení ve věci Ing. K. Kárný žalobce tu tedy sice vystupoval jako dohlížitel nad činností kárného žalobce, žádal však pouze o sdělení nových skutečností o stavu věci, avšak z pozice dohledu tyto věci neřešil v jejich předmětu. Sám kárný žalobce přitom ani netvrdil, že by nesplněním součinnosti byli oznamovatelé nějak poškozeni na svých právech či že by ve výsledku kárně obviněný tyto věci nijak nevyřešil a nespecifikoval ani závažný následek nesplnění této součinnosti. Právě to bylo podstatné při úvahách kárného soudu o škodlivosti a tím i právním posouzení jednání kárně obviněného.

[19] Lze tak shrnout, že kárně obviněný sice ztížil svým jednáním žalobci výkon dohledu, za uvedených okolností však kárný soud hodnotí způsobený následek jako nižší intenzity,

pokračování

neboť výkon dohledu v uvedených věcech nebyl pro věci stěžejní, a nižší intenzity je i ohrožení důvěry v nezávislý, nestranný, odborný a spravedlivý výkon exekuční činnosti.

[20] Z uvedených důvodů tedy neshledal kárný soud jednání kárně obviněného natolik závažné a škodlivé, aby zde byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty podle ustanovení § 119 odst. 2 písm. a) a b) exekučního řádu. Pro absenci vyššího stupně škodlivosti jednání kárný soud shledal, že jednání kárně obviněného není kárným deliktem. Kárný soud je toho názoru, že právě takové méně závažné pochybení soudního exekutora by bylo vhodné vyřešit uložením výtky podle ustanovení § 7a exekučního řádu.

[21] Ke skutkům popsaným pod body 2) a 3) kárné žaloby, jichž se měl kárně obviněný dopustit v období od 16. 3. do 31. 3. 2016, zjistil kárný soud následující relevantní skutečnosti:

- ze svědectví JUDr. T. V. vyplynulo, že před předáním úřadu JUDr. L. J. (mělo se tak stát 1. 4. 2016) chtěl provést kontrolu úřadu. Tento úkol měl plnit mj. Mgr. J. B., proto s ním, jak vyplynulo z pracovní smlouvy, sjednal dne 14. 3. 2016 pracovní poměr na pozici generálního ředitele úřadu. JUDr. V. následně uložil dosavadnímu řediteli úřadu JUDr. R. R., aby poskytl novému zaměstnanci součinnost. Protože tak JUDr. R. nečinil, dne 16. 3. 2016 s ním JUDr. V. okamžitě zrušil pracovní poměr. Dne 15. 3. 2016 V. Z., zaměstnanec společnosti C.M.B. CZ Facility s.r.o., na základě oprávnění od JUDr. V. zadal příkaz k převodu částky 3,4 milionu z účtu exekutorského úřadu. Naopak dne 16. 3. 2016 kárně obviněný zadal příkaz k převodu finančních prostředků (ca 284 milionů Kč) z účtu exekutorského úřadu JUDr. T. V. na svůj zvláštní účet. Z notářského zápisu JUDr. Ireny Bischofové, notářky ze dne 16. 3. 2016, sp. zn. NZ 78/2016 vyplývá, že již v tuto dobu byly veškeré prostředky na účtech JUDr. T. V. blokovány, tyto operace proto nebyly dokončeny.
- Ze zprávy z mimořádné kontroly kontrolní komise Exekutorské komory ČR ze dne 17. 3. 2016 poté vyplývá, že kárný žalobce tohoto dne provedl v úřadu JUDr. T. V. kontrolu. Při ní zjistil, že JUDr. V. není umožněn přístup do jeho úřadu ze strany ochranky (na pokyn JUDr. R.), a to proto, že JUDr. V. trval na přítomnosti svého doprovodu (JUDr. Vančury – advokáta a Mgr. B. – zaměstnance JUDr. V.). Ještě téhož dne (tj. 17. 3. 2016) oznámil kárně obviněný Exekutorské komoře, že se ujal zastupování soudního exekutora JUDr. T. V. z jiných vážných důvodů – z důvodu odčerpání finančních prostředků z účtu úschov a pro podezření, že JUDr. V. není schopen vykonávat svou činnost a předat svou agendu nastupujícímu soudnímu exekutorovi. V reakci na to prezidentka Exekutorské komory kárně obviněnému dne 21. 3. 2016 sdělila, že podmínky pro zastupování JUDr. T. V. ve věci nenastaly a požádala jej, aby vážné důvody, o kterých dohledové orgány doposud nebyly zpraveny, doložil komoře. Kárně obviněný dne 22. 3. 2016 Exekutorské komoře k tomu sdělil, že JUDr. V. je s výjimkou dne 17. 3. 2016 nekontaktní, nedostavuje se do úřadu, a že činnost a agenda úřadu je v běžném rozsahu zachována.
- Z úředního záznamu Exekutorské komory ze dne 29. 3. 2016 a ze svědeckého výslechu Mgr. P. H. a JUDr. J. K. kárný soud zjistil, že Exekutorská komora v místě uskutečnila dne 24. 3. 2016 další kontrolu. Vstup do úřadu byl umožněn pouze JUDr. T. V., dalším osobám (IT specialistovi a Mgr. B.) vstup umožněn nebyl s tím, že žádný konkrétní důvod pro odepření vstupu nebyl JUDr. V. ani Mgr. B. sdělen.
- Kárně obviněný dále Komoře doručil dne 31. 3. 2016 sdělení, v němž uvedl, že zastupuje exekutora V., ten se nedostavuje do úřadu, nevykonává činnost a nekomunikuje

ani se zaměstnanci ani s kárně obviněným, jakožto s jeho zástupcem s výjimkou krátké epizody dne 24. 3. 2016, kdy se do úřadu dostavil. Dále oznámil, že dokončil předání agendy novému exekutorovi JUDr. L. J. a požádal Komoru, aby mu sdělila, zda do 31. 3. 2016 soudní exekutor JUDr. T. V. doručil sdělení, že zastupování skončilo nebo sdělení, že může vykonávat úřad, popř. požádal o ustanovení nového zástupce. Komora v návaznosti na to kárně obviněnému sdělila, že jí nebyla ze strany JUDr. T. V. do 1. 4. 2016 doručena žádná žádost podle § 18, odst. 1 písm. d) exekučního řádu o ustanovení nového zástupce. Z výpovědi JUDr. V. k závěru těchto událostí vyplynulo, že dne 1. 4. 2016 byl úřad předán nastupujícímu soudnímu exekutorovi JUDr. L. J.

[22] U skutku ad 2), v němž je kárně obviněnému kladeno za vinu, že vykonával zastupování bez oprávnění, vycházel kárný soud z následujících úvah.

[23] Exekutorský úřad je v první řadě podle ustanovení § 1 odst. 1 exekučního řádu představován konkrétní fyzickou osobou soudního exekutora, kterou stát pověřil výkonem tohoto úřadu. Jménem tohoto soudního exekutora se poté plní všechny úkoly potřebné k řádnému výkonu exekuční činnosti (srov. ustanovení § 13 odst. 1 exekučního řádu). K tomu kárný soud již v rozhodnutí ze dne 22. 3. 2011, č. j. 13 Kse 1/2011 - 109 uvedl, že „soudní exekutor je objektivně odpovědný za fungování celého svého úřadu. Jedná se totiž o monokraticky koncipované orgány veřejné moci, kde je odpovědností exekutora, koho zaměstnává, jakým způsobem si tyto pracovníky vybírá, jak je školí a organizuje jejich práci.“ Na tuto úvahu navázal kárný soud v rozhodnutí ze dne 27. 5. 2013, č. j. 15 Kse 9/2012 - 137, v němž poukázal na to, že „ustanovení § 13 exekučního řádu soudnímu exekutorovi ukládá povinnost - řídit činnost exekutorského úřadu, který jeho jménem plní všechny úkoly potřebné k řádnému výkonu exekuční činnosti. Soudní exekutor je tak v zásadě zodpovědný i za pracovní pochybení, potažmo nečinnost svých zaměstnanců. Je na každém soudním exekutorovi, aby určil způsob organizace jeho úřadu dle svého uvážení, zvolil své zaměstnance, prověřil jejich schopnosti a dle svého úsudku je pověřil výkonem konkrétních úkonů v rámci exekuční činnosti, tj. výkonem státní moci, která byla ze zákona přenesena na jeho osobu“.

[24] Z uvedeného vyplývá, že exekuční činnost (ve smyslu legislativní zkratky zavedené v ustanovení § 1 odst. 2 exekučního řádu) je oprávněn vykonávat ten jediný soudní exekutor, jehož ministr spravedlnosti pověřil konkrétním exekutorským úřadem. Výkon exekuční činnosti má proto v zásadě nezastupitelnou povahu. Je však také zřejmé, že tato nezastupitelnost logicky musí mít své limity vzhledem k tomu, že soudní exekutor je fyzickou osobou a není v jeho silách vykonávat činnost nepřetržitě a za všech okolností. Právě pro situace, kdy výkon exekuční činnosti pro soudního exekutora nebude fakticky možný a za účelem zajištění této činnosti po dobu nepřítomnosti soudního exekutora v úřadu stanovuje exekuční řád pravidla pro zastupování osoby exekutora.

[25] Podle ustanovení § 16 odst. 1 exekučního řádu platí, že „po jmenování exekutora do exekutorského úřadu mu Komora ustanoví na jeho návrh zástupce pro případ nemoci, dovolené, pozastavení nebo zániku výkonu exekutorského úřadu a nebo z jiných vážných důvodů, pro které nemůže vykonávat svůj úřad. Komora ustanoví zástupce exekutorovi také tehdy, jestliže sám nenavrhl svého zástupce do 1 měsíce od svého jmenování, a také v případě pozastavení výkonu jeho úřadu.“ Dále podle ustanovení § 16 odst. 3 platí, že „exekutor je povinen bez zbytečného odkladu oznámit vznik či zánik skutečností podle odstavce 1 písemně Komorě a svému ustanovenému zástupci. Oznámení o vzniku skutečností podle odstavce 1 obsahuje zejména důvod a den, od kterého exekutor nemůže vykonávat svůj úřad.“ Podle věty třetí téhož ustanovení platí, že „zastupování začíná dnem, kdy se zástupce dozví o skutečnostech podle odstavce 1, a končí, byl-li po zániku výkonu exekutorského úřadu jmenován do exekutorského úřadu nový exekutor anebo pominou-li jiné důvody, pro které zastupování vzniklo.“

pokračování

[26] Důvody k zastupování soudního exekutora, jsou v citovaném ustanovení § 16 odst. 1 exekučního řádu specifikovány pouze částečně. K výslovně uvedeným důvodům, pro které je zastupování soudního exekutora vhodné (typicky nemoc či dovolená soudního exekutora) totiž zákonodárce současně přidal i blíže nespecifikované „jiné vážné důvody, pro které nemůže vykonávat svůj úřad“.

[27] Dalším důležitým východiskem ustanovení § 16 odst. 1 exekučního řádu je to, že pokud nastane takový vhodný důvod k zastupování, má to být zpravidla sám zastupovaný exekutor, kdo bude iniciátorem aktivace zástupčího oprávnění. Zastupovaný soudní exekutor totiž oznámením podle ustanovení § 16 odst. 3 exekučního řádu na základě svého uvážení a v závislosti na svých potřebách reaguje na existenci skutečnosti rozhodné pro vznik zastupování a také je to on, kdo je oprávněn tyto okolnosti oznámit Komoře i svému zástupci. Také to je výrazem svrchovanosti soudního exekutora, neboť zpravidla sám soudní exekutor rozhoduje o tom, po jako dobu a v jakém rozsahu bude exekuční činnost resp. činnost „jeho“ exekutorského úřadu řízena a vykonávána jiným soudním exekutorem.

[28] Tomuto postupu lze v řadě případů nepochybně dostat – typicky v případě nemoci či dovolené soudního exekutora. Mohou však nastat i situace, kdy předepsaný postup zastupovaného soudního exekutora při oznamování existence důvodů (vůči zástupci a Komoře) možný fakticky nebude – to nepochybně bude platit v případě náhlé vážné indispozice soudního exekutora – např. při pozastavení (z důvodu podle ustanovení § 15 odst. 3 ve spojení s § 15 odst. 2 písm. d) exekučního řádu) či zániku exekutorského úřadu (srov. ustanovení § 15 odst. 1 písm. a), b) a e) exekučního řádu. Ani takové okolnosti samy o sobě podle názoru kárného soudu nebudou překážkou vzniku zástupčího oprávnění. To připouští podle kárného soudu sám zákonodárce v ustanovení § 16 odst. 3 exekučního řádu tím, že den vzniku či zániku zástupčího oprávnění váže nikoliv na oznámení rozhodných skutečností postupem podle ustanovení § 16 odst. 3 exekučního řádu, ale na samotnou vědomost zástupce o existenci skutečností podle ustanovení § 16 odst. 1 exekučního řádu. V těchto případech – byť nejde o zákonný předpoklad vzniku zastupování - však podle názoru kárného soudu nutně sílí význam oznamovací povinnosti vůči Komoře podle ustanovení § 16 odst. 3 exekučního řádu. To proto, že kárný žalobce takto získá informace o nastalé situaci a v návaznosti na to také může činit opatření v rámci své kompetence orgánu dohledu nad činností exekutora. Tak se také stalo – ze strany kárného žalobce proběhla na místě ve dnech 17. 3. a 24. 3. 2016 kontrola a nikdo – ani kárně obviněný - nezpochybnil, že by tak kárný žalobce činil mimo svoji dohledovou pravomoc.

[29] V projednávané věci nepochybně nenastala žádná ze situací, kterou ustanovení § 16 odst. 1 exekučního řádu výslovně předpokládá jako důvod vzniku zastupování a z dokazování nevyplývalo ani to, že by se na vzniku zastupování aktivně podílel JUDr. V. tj. že by v součinnosti s kárně obviněným a s Komorou inicioval vznik zastupování, jak předpokládá § 16 odst. 3 exekučního řádu. Naopak bylo prokázáno, že to byl kárně obviněný, kdo sám ze své vůle vystupoval jako zástupce JUDr. T. V. a bylo prokázáno, že z této pozice zástupce fakticky jednal už dne 16. 3. 2016, kdy dal příkaz k převodu shora specifikované finanční částky na svůj účet. Teprve poté dne 17. 3. 2016 oznámil Komoře převzetí zastupování JUDr. V. K motivaci své iniciativy uvedl kárně obviněný kárnému soudu v podstatě tolik, že se obával o osud úřadu zejména z hlediska ochrany finančních prostředků, potažmo též spisového materiálu a informační databáze. V listině, v níž dne 17. 3. 2016 Exekutorské komoře oznamoval převzetí zastupování, dále uvedl, že JUDr. V. je nekontaktní a nezvěstný (na tom setrval i později v oznámení dne 31. 3. 2016).

[30] Dostatečně však bylo prokázáno, že JUDr. V. ve dnech bezprostředně předcházejících dni 17. 3. 2016 řídil činnost úřadu ve smyslu ustanovení § 13 odst. 1 exekučního řádu. Takto

např. přijal do pracovního poměru nového zaměstnance na pozici generálního ředitele, dosavadnímu zaměstnanci v pozici ředitele úřadu JUDr. R. uložil, aby tomuto zaměstnanci poskytl součinnost, pro závažné porušení pracovních povinností s JUDr. R. poté dne 16. 3. 2016 jednostranně okamžitě zrušil pracovní poměr. Kárně obviněnému nebylo možno přisvědčit ani pokud poukazoval na to, že JUDr. V. v úřadě není přítomen. Ze svědecké výpovědi JUDr. V. vyplynulo, že jeho každodenní fyzická přítomnost v úřadě nebyla potřebná, neboť ten zcela běžně vykonával svou agendu i bez jeho přítomnosti. Toto tvrzení JUDr. V. shledal kárný soud jako věrohodné vzhledem k tomu, že úřad zaměstnával cca 200 zaměstnanců, takže se jeví jako logické, pokud pro činnost úřadu byla zavedena jasná pravidla vymezující dělbu práce, která ke svému efektivnímu fungování nevyžadovala trvalou přítomnost soudního exekutora. Dále - právě dne 17. 3. 2016 se JUDr. V. do svého úřadu dostavil, avšak setkal se zde s odporem přítomných osob v takovém rozsahu, že mu byl výkon činnosti soudního exekutora v úřadu, jímž byl pověřen, fakticky znemožněn.

[31] Vzhledem k tomu, že nebylo prokázáno, že by JUDr. T. V. nemohl vykonávat svou funkci soudního exekutora, kárný soud shledal, že zde ke vzniku zástupčího oprávnění kárně obviněného neexistoval žádný, a to ani jiný vážný důvod podle ustanovení § 16 odst. 1 exekučního řádu. Tím spíše zde nebyly dány podmínky pro to, aby se kárně obviněný ujal zastupování sám. Kárný soud proto dospěl k závěru, že uvedeným jednáním, kdy se aktivně, sám a – jak bylo prokázáno - proti vůli JUDr. V. ujal a po určitou dobu vykonával jeho zastupování, porušil kárně obviněný pravidla pro vznik a výkon takového zástupčího oprávnění podle ustanovení § 16 odst. 1 exekučního řádu.

[32] U otázky zavinění uvedeného jednání však kárný soud obhajobu kárně obviněného částečně přijal. Je nepochybné, že kárně obviněný obecná pravidla pro vznik zastupování podle ustanovení § 16 exekučního řádu znal. Kárně obviněný ostatně v počátcích celé situace např. dle oznámení, které učinil vůči Komoře již dne 17. 3. 2016, zcela zřetelně zastával právní názor, že jiným zákonným důvodem ke vzniku zástupčího oprávnění v této situace může být odčerpání finančních prostředků z účtu úschov a podezření, že JUDr. V. není schopen vykonávat svou činnost a předat svou agendu nastupujícímu soudnímu exekutorovi, to vše podpořené skutečností, že se na vedení úřadu měla podílet osoba, u které měl kárně obviněný za to, že byla odsouzena za majetkovou trestnou činnost. Jakkoli je část ustanovení § 16 odst. 1 exekučního řádu obsahově neurčitá, vyjadřuje nicméně zcela zřetelně podmínku neschopnosti nebo neochoty exekutora vykonávat činnost. Na samém počátku děje proto tyto okolnosti podle názoru kárného soudu mohly vyvolat v kárně obviněném pochybnosti o řádném řízení úřadu.

[33] Jak již bylo uvedeno, kárný soud ve zjištěných skutkových okolnostech věci existenci žádného a tedy ani jiného vážného důvodu vedoucího ke vzniku zástupčího oprávnění neshledal. Pokud byl tedy za těchto okolností kárně obviněný naopak toho právního názoru, že protiprávně nekoná, jednal podle názoru kárného soudu v právním omylu. Analogicky k ustanovení § 19 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník ve znění pozdějších předpisů proto kárný soud posuzoval, zda byl tento právní omyl omluvitelný. Musel přitom zohlednit, že omluvitelnost právního omylu má u soudního exekutora přísnější parametry, neboť jde o osobu, která má z povahy věci znát právo. Kárný soud k tomu ve svém rozhodnutí ze dne 21. 5. 2012, č. j. 15 Kse 12/2011 - 86 vyložil, že „u soudního exekutora, jakožto osoby, u níž je vyžadována, nadto a priori předpokládána znalost práva, tím více platí zásada *ignorantia iuris non excusat*, vyjadřující povinnost osob znát ustanovení právních norem, jimiž se musí řídit. Vyplyvá z ní nemožnost zprostit se právní odpovědností za neznalost dané právní normy. Na tomto místě lze podotknout, že je třeba činit rozdílu mezi omylem právním (*error, ignorantia iuris*) a omylem skutkovým, faktickým (*error in facti*). Zatímco omyl právní, totiž neznalost právních předpisů, zásadně je neomluvitelný, omyl o skutkových okolnostech omluvit lze, nejedná-li se o hrubou nebalost.“

pokračování

[34] V uvedených okolnostech je zřejmé, že se právní omyl kárně obviněného týkal části ustanovení § 16 odst. 1 exekučního řádu, v níž zákonodárce formulací „*a nebo z jiných vážných důvodů, pro které nemůže vykonávat svůj úřad*“ neurčitě připouští další důvody vzniku zástupčího oprávnění. Z hlediska rozlišení toho, kdy ještě zástupčí oprávnění může vzniknout ze zákonného důvodu a naopak toho, které jednání má být už porušením těchto pravidel a bude tedy protiprávní, však tato norma podle názoru kárného soudu přesná pravidla neposkytuje. Nevymezuje-li poté sama stěžejní právní norma limity dovoleného jednání, nelze podle názoru kárného soudu klást k tíži ani kárně obviněnému, že on sám nevěděl, že v daném okamžiku jemu známé okolnosti nejsou oněmi jinými vážnými důvody podle ustanovení § 16 odst. 1 exekučního řádu vedoucími ke vzniku zástupčího oprávnění.

[35] Po posouzení kontextu věci kárný soud proto shledal, že v počátcích svého jednání se kárně obviněný pro neurčitost specifikace jiných vážných důvodů v ustanovení § 16 odst. 1 exekučního řádu právního omylu o zákonnosti vzniku zástupčího oprávnění vyvarovat nemohl. Kárný soud proto dospěl k závěru, že tento právní omyl byl omluvitelný a kárně obviněný zaviněně v tomto období nejednal. Důvody pro omluvu tohoto omylu však podle názoru kárného soudu zcela pominuly v souvislosti s pozdějšími událostmi. Dne 21. 3. 2016 prezidentka kárného žalobce totiž kárně obviněnému sdělila, že podle posouzení prezidia Komory zde důvody ke vzniku zastupování dány nejsou. Zejména toto oznámení prezidentky Komory má podle kárného soudu pro věc zásadní význam. Bylo to totiž sdělení orgánu dohledu poté, co proběhla na místě dne 17. 3. 2016 (tohoto dne se navíc JUDr. V. do úřadu dostavil) z jeho strany kontrola a taktéž poté, co úmysl vykonávat zastoupení kárně obviněný kárnému žalobci oznámil včetně uvedení důvodů, které jej k tomu vedly. Po oznámení stanoviska prezidia kárného žalobce bylo na kárně obviněném, aby buď přesvědčivě doložil důvody, pro něž vykonává zástupčí oprávnění nebo aby od svého jednání upustil. Jestliže kárně obviněný i po oznámení tohoto stanoviska prezidia Komory jednal i nadále jako zástupce JUDr. T. V. a setrval i na důvodech, které jej k tomu vedly, je kárný soud toho názoru, že jednal již zaviněně ve formě přímého úmyslu, neboť věděl, že svým jednáním porušuje stanovená pravidla a nadále tak jednat chtěl. Kárně obviněný tedy od 21. 3. do 31. 3. 2016 zaviněně a v rozporu s pravidly pro vznik zastupování podle ustanovení § 16 odst. 3 exekučního řádu jednal jako zástupce JUDr. T. V.

[36] V řízení bylo prokázáno, že jednání kárně obviněného taktéž působilo navenek – tj. mimo vztahy kárně obviněného a JUDr. T. V. Nesporné je, že tyto události byly prezentovány veřejně, zejména ve sdělovacích médiích. Kontrol na místě se účastnily orgány dohledu - ministerstvo spravedlnosti a opakovaně i kárný žalobce. V nejistotě se taktéž nacházeli zaměstnanci exekutorského úřadu. Celkově po dobu, kdy kárně obviněný bez příslušného zástupčího oprávnění vykonával zastoupení až do předání úřadu JUDr. L. J., panovala okolo vedení úřadu nepřehledná situace. Nebylo přitom prokázáno, že by kárně obviněný měl zájem na vyřešení situace smírnou cestou, tedy konkrétně tak, aby výkon zastupování skončil a aby JUDr. T. V. mohl pokračovat ve funkci soudního exekutora. V této situaci a zejména přesto, že mu byl zřejmý postoj kárného žalobce k otázce oprávněnosti zastupování, kárně obviněný na oprávněnosti svého postupu trval po celou dobu a stav věcí udržoval. Pokud v konfrontaci s okolnostmi, které svědčily o nezákonnosti jeho jednání, přesto kárně obviněný chtěl a nakonec setrval na udržení situace ve stávající podobě, jednal v přímém úmyslu v rozporu s obecnou povinností uloženou soudnímu exekutorovi ustanovením § 2 odst. 2 exekučního řádu tak, že ohrozil důvěru v nezávislý, nestranný, odborný a spravedlivý výkon exekuční činnosti.

[37] Kárný senát dále hodnotil závažnost protiprávního jednání kárně obviněného. Zvážil zde, že kárně obviněný svým jednáním fakticky znemožnil právo JUDr. T. V. na osobní výkon exekutorského úřadu. Na místo toho, aby JUDr. T. V. osobně vykonával svěřenou pravomoc

soudního exekutora a činil kroky při předání úřadu, tuto činnost svévolně vykonával kárně obviněný. Protiprávní jednání, které vede k tomu, že soudní exekutor ve svém úřadu fakticky funkci vykonávat nemůže, neboť ji zde vykonává zástupce bez příslušného zástupčího oprávnění, může kárný soud hodnotit těžko mírněji než jako závažné.

[38] Kárný soud tedy shledal, že kárně obviněný ve skutku ad 2) v jednočinném souběhu naplnil skutkovou podstatu závažného kárného deliktu podle ustanovení § 116 odst. 3 písm. a) exekučního řádu tj. závažného porušení povinností exekutora stanovených právním předpisem, a současně podle ustanovení § 116 odst. 3 písm. b) exekučního řádu, tj. závažného jednání, jímž exekutor narušil důvěru v nezávislý, nestranný, odborný a spravedlivý výkon exekuční činnosti.

[39] V řízení bylo prokázáno, že zaviněně bez potřebného zástupčího oprávnění jednal kárně obviněný od 21. 3. 2016 do 31. 3. 2016, tj. v kratším období, než mu kárný žalobce původně kladl za vinu. Dále kárně obviněný v tomto období jako zástupce JUDr. T. V. v rozsahu vykonával exekuční činnost v rozsahu celé agendy, tím také podle názoru kárného soudu pozbylo významu hodnocení, jaké konkrétní úkony kárně obviněný v tomto období činil, jak mu kladl za vinu kárný žalobce. Na základě uvedeného proto u skutku ad 2) kárný soud oproti kárné žalobě upravil skutkovou větu, aniž by se dotkl totožnosti skutku.

[40] U skutku ad 3) zvážil kárný soud následující skutečnosti. Bylo prokázáno, že kárně obviněný v období 16. 3. - 31. 3. 2016 vystupoval v pozici osoby, která vykonávala činnost zástupce JUDr. V. a která měla rozhodující vliv na chod úřadu, vliv jiných osob na chod úřadu v takovém rozsahu prokázán nebyl. Nepochybně tedy bylo na vůli a rozhodnutí kárně obviněného učinit vhodná opatření k tomu, komu bude umožněn vstup do prostor exekutorského úřadu. Nebylo sice prokázáno, že to byl kárně obviněný, kdo dne 24. 3. 2016 dal výslovný pokyn k zabránění vstupu zaměstnance Mgr. B. do exekutorského úřadu. To však podle názoru kárného soudu není rozhodné. Z vyjádření kárně obviněného i ze svědeckých výpovědí JUDr. K. a Mgr. H. vyplývá, že kárně obviněný tohoto dne o pokusu Mgr. B. o vstup do úřadu věděl. Kárně obviněný věděl i to, že Mgr. B., přestože na místo přišel v pozici zaměstnance exekutorského úřadu a dne 24. 3. 2016 do úřadu dokonce přišel v doprovodu zaměstnavatele JUDr. T. V., vstup a výkon práce mu umožněn nebyl. Kárně obviněný přestože mohl, nepodnikl žádné opatření, aby tento stav byl napraven a aby Mgr. B. mohl do prostor vstoupit. Takový postoj kárně obviněného ke vstupu Mgr. B. do exekutorského úřadu znamenal znemožnění výkonu jemu svěřené práce (podle výpovědi JUDr. T. V. před kárným soudem měl Mgr. B. provést kontrolu před předáním úřadu JUDr. J.), a to na rozdíl od jiných zaměstnanců úřadu JUDr. V., jejichž práci během tohoto období nijak bráněno nebylo.

[41] Současně nebylo prokázáno, že by přítomností Mgr. B. v tento den hrozilo exekutorskému úřadu nějaké vážné nebezpečí. Nebyly totiž prokázány žádné skutečnosti, pro které by měla být přítomnost či výkon práce Mgr. B. v úřadu nevhodné. Nebylo prokázáno ani to, že by měl Mgr. B. v úmyslu svou činností úřad jakkoli poškodit. Kárný soud proto neuznal obhajobu kárně obviněného, že ještě dne 24. 3. 2016 svým postojem takto *a priori* bránil finanční prostředky, spisový materiál či databázi úřadu, že takto ochránil chod úřadu a že proto jednal v krajní nouzi. Uznat nelze ani obhajobu, v níž kárně obviněný namítal svolení poškozeného JUDr. T. V., jež mělo nastat účinností uzavřením dohody o narovnání ze dne 11. 5. 2016. Podle ní totiž šlo o narovnání vztahů mezi účastníky dohody toliko v rovině soukromoprávní. Touto dohodou však nemohl být narovnán postižený veřejný zájem na pořádku ve věcech činnosti exekutorů a deliktní jednání kárně obviněného v rozporu s tímto zájmem. Kárný soud navíc poukazuje na to, že narovnání vztahů následovalo *ex post* po deliktním jednání, zatímco svolení poškozeného definuje jako dobrovolně, určitě, vážně a srozumitelně jednání poškozeného, které musí nastat nejpozději současně s deliktním jednáním, nebo za okolností, kdy by se dalo

pokračování

očekávat, že by jej poškozený byl učinil (*per analogiam* srov. ustanovení § 30 odst. 2 zákona trestní zákoník. Podmínky pro svolení poškozeného s jednáním kárně obviněného zde tedy kárný soud taktéž neshledal za naplněné.

[42] V uvedených okolnostech kárný soud neshledal žádné oprávněné důvody k tomu, aby bylo Mgr. B. v postavení zaměstnance znemožněno do prostoru exekutorského úřadu vstoupit (potažmo vykonávat tam práci). Protiprávní jednání, kdy zaměstnanci bez zákonného důvodu nebyl umožněn vstup a výkon práce v úřadu, v němž měl práci vykonávat a kdy proti sobě v konfliktní situaci stály skupiny zaměstnanců nepochybně nelze tolerovat. Pokud v takové situaci kárně obviněný jako soudní exekutor při faktickém vedení úřadu (byť bez zástupčího oprávnění) zaujal k vyličenému jednání pasivní postoj, svým opomenutím narušil důstojnost exekutorského povolání.

[43] Kárný soud je toho názoru, že kárně obviněný sice nechtěl svým jednáním narušit důstojnost exekutorského povolání, nicméně byl si vědom toho, že svým postojem k neumožnění výkonu práce Mgr. B. v takové konfliktní situaci jako nastala a za okolností, kdy situace opakovaně monitorovaly mj. orgány dohledu, naruší důstojnost povolání soudního exekutora. Přes to všechno ve svém postoji setrval a bez přiměřených důvodů spoléhal, že takové porušení nezpůsobí. Kárný soud proto shledal, že kárně obviněný jednal ve formě vědomé nedbalosti.

[44] Při hodnocení závažnosti tohoto jednání vycházel kárný soud z toho, že postojem kárně obviněného k situaci byl znemožněn výkon práce Mgr. B. jako zaměstnance exekutorského úřadu a to již v situaci, kdy mělo být kárně obviněnému známo, že zástupčí oprávnění v exekutorském úřadu vykonává neoprávněně a jakékoliv udržování či eskalace této konfliktní situace postrádá zákonnou oporu. Na druhou stranu v řízení bylo nesporné, že exekutorský úřad pod vedením kárně obviněného řádně konal svoji funkci a pasivita kárně obviněného ve vztahu k výkonu práce Mgr. B. tak měla povahu excesivního jednání, které na celkový a běžný chod úřadu vliv nemělo. Ve vztahu k tomuto skutku proto kárný soud toto jednání hodnotil jako prostý kárný delikt.

[45] Za kárná provinění pod skutky ad 2) a 3) uložil kárný soud úhrnný trest, jímž je pokuta ve výši 50.000 Kč. Sankci uložil podle nejzávažnějšího kárného deliktu, který je jednání spočívající v neoprávněném výkonu zástupčího oprávnění. Za takový delikt lze podle ustanovení § 116 odst. 9 exekuční řád kromě písemného napomenutí jako trestu nejmírnějšího a odvolání z úřadu jako sankci nejvážnější povahy, uložit pokutu v rozmezí od 50.000 Kč do 5.000.000 Kč. Uložení písemného napomenutí kárný senát neshledal jako adekvátní sankci vzhledem k tomu, že se ukládá trest za dva kárné delikty, přičemž jeden z nich je závažným kárným deliktem.

[46] Při úvaze o výši sankce kárný soud hodnotil polehčující i přitěžující okolnosti a osobnost kárně obviněného.

[47] Kárně obviněný v kárném řízení svou motivaci k jednání opakovaně hájil tím, že hodlal ochránit finanční prostředky a spisový materiál. Obavy kárně obviněného o škodlivé činnosti některých osob v kárném řízení nakonec nebyly prokázány jako oprávněné. Nicméně impulsem k jednání kárně obviněného byla skutečnost, že V. Z. jako osoba, o níž kárně obviněný disponoval negativními referencemi, provedl první převod finančních prostředků. Zájem kárně obviněného o budoucnost úřadu, v němž ostatně v minulosti sám působil jako zaměstnanec, založený na obavě, že se do jeho činnosti mohou vmísit osoby, o kterých byl přesvědčen, že mohou vedení úřadu poškodit, proto kárný soud považuje za polehčující okolnost. Jako polehčující okolnost hodnotil také kárný senát také to, že jednáním kárně obviněného nikdo neutrpěl žádnou újmu a činnost úřadu navenek nebyla zjevně postižena.

[48] Kárný soud dále hodnotil osobnost kárně obviněného. Z úřední činnosti je mu známo, že kárně obviněný doposud nebyl kárně postižen. Kárný soud sice projednával kárnou žalobu na kárně obviněného pod sp. zn. 15 Kse 6/2014 a pod sp. zn. 15 Kse 3-5/2015. V prvním případě kárnou žalobu vzal zpět sám kárný žalobce, v ostatních případech kárnou žalobu kárný soud projednat nemohl pro nedostatek pravomoci, kterou naopak disponoval kárný žalobce (tomu navíc nezbývalo, než řízení zastavit, neboť kárně obviněnému jmenováním za soudního exekutora zanikl jeho pracovní poměr exekutorského kandidáta a žalované delikty spáchal kárně obviněný v pozici právě exekutorského kandidáta). Osobu kárně obviněného proto kárný soud hodnotil s přihlédnutím k postoji kárného žalobce coby představitele profesní komory, do níž kárně obviněný náleží. Zde kárný žalobce neměl k činnosti kárně obviněného jako soudního exekutora žádné výtky. Sám uvedl, že kárně obviněný součinnost již zcela běžně plní. Na další pochybení či jiné deliktní jednání kárně obviněného kárný žalobce nepoukázal a kárnému soudu to není známo ani z úřední činnosti.

[49] Při úvahách o výši sankce nakonec hodnotil i tu nespornou skutečnost, že kárně obviněný zastává menší exekutorský úřad, výše sankce by proto měla být sice ve výši, která je trestem za závažné deliktní jednání, avšak současně na činnost kárně obviněného nemá likvidační účinek. Ze všech těchto úvah proto kárný soud dospěl k závěru, že adekvátním trestem za závažné deliktní jednání kárně obviněného je pokuta ve výši dolní hranice, kterou stanovuje exekuční řád pro závažný kárný delikt, tj. 50.000 Kč.

P o u ě n í : Proti tomu rozhodnutí **n e n í** odvolání přípustné (§ 21 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů).

V Brně dne 17. dubna 2018

JUDr. Jaroslav Vlašín v. r.
předseda kárného senátu
ve věcech soudních exekutorů